

Alkotmánybíróság

1051 Budapest Donáti utca 35-45.

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr részére

Ügyszám: <u>IV/945-2/2016</u>	
Érkezett: <u>2016 JÚN 16.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: <u>[handwritten]</u>
Melléklet: <u>[handwritten]</u> db	Ügyszám: <u>IV/945-1/2016.</u>

Tárgy: Felhívás teljesítése.

T. Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] a fenti számú ügyben kiadott felhívásra, az alábbiakat adom elő:

I.)

T. Főtitkár Úr, köszönöm a tájékoztatását atekintetben is, hogy ügyvédhez, illetve civil szervezethez fordulhatok, de sajnálatos módon senki nem segít valószínűleg azért, mert szegény vagyok. Sajnos az alkotmányjogi panasz eljárás nagyon nehéz, de lehetőségeimhez mérten igyekszem eleget tenni a felhívásának.

II.)

Kérem a T. Főtitkár Úr tájékoztatását, atekintetben, hogy a tájékoztatása szerint két eljárásban lesz elbírálva az alkotmányjogi panaszom, és az érdekelne, hogy amennyiben az Abtv. 27. szakasza alapján a bírói döntésekkel szemben előterjesztett panaszom esetlegesen nem lenne megfelelő a hiánypótlás teljesítése után sem, akkor a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontjának vizsgálatára vonatkozó részt el lehet bírálni? Kérdezem mindezt azért, mert erre vonatkozóan, azon kívül, hogy az Alkotmánybíróság hatáskörét meg kell jelölnöm (Abtv. 52. szakasz 4. bekezdés) egyéb felhívás nem történt. Így vélelmezem, hogy a vizsgálni kért Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontjára vonatkozóan elegendő indoklás terjesztettem elő.

Kérem a T. Főtitkár Urat, hogy amennyiben az indoklás az Alaptörvény II. Cikke vagy a XV. Cikk (1) bekezdésére vonatkozóan nem lenne elegendő, akkor a XXVIII. Cikk (1) bekezdése kapcsán előadott érvelés alapján, mint többen a kevesebben alapuló szemlélet szerint szíveskedjen elfogadni az alkotmányjogi panaszt. (3072/2015. (IV.23.) AB határozat, indokolás {22})

Kérem a T. Főtitkár Úr tájékoztatását arra vonatkozóan, hogy a felhívásra az eredetileg nem hivatkozott Alaptörvényi rendelkezésre hivatkozással ki lehet – e bővíteni az alkotmányjogi panaszt, mivel eltelt már a benyújtására nyitva álló 60 nap.

Továbbá kérem a T. Főtitkár Urat, hogy lehetőség szerint tájékoztasson afelől, hogy elfogadható – e az alkotmányjogi panasz indítvány a jelen beadványban írtakkal, hogy a maradék határidőn belül esetlegesen további indokolást tudjak nyújtani, ha egyáltalán erre lehetőség van.

III.)

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az alkotmányjogi panasz indítvány elbírálására, és a személyem jogosultságát az alkotmányjogi panasz indítvány előterjesztésére, az Alaptörvény 24. Cikk (2) bekezdés c.) pontja valamint a d.) pontja, továbbá az Abtv. 1. szakasza, illetőleg az Abtv. 26. szakasz (1) bekezdése, és az Abtv. 27. szakasza, továbbá a Pp. 359./B. szakasz (1) bekezdése alapozza meg.

A Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontjának vizsgálatára irányuló kezdeményezésem tartom fenn, mivel ezen jogintézményt alkalmazták az eljáró bíróságok, a döntéseik meghozatalánál.

IV.

1.) pont)

A hivatkozott bírói döntések azért ellentétesek az Alaptörvény általam hivatkozott II. Cikkének, XV. Cikk (1) bekezdésének, XXVIII. Cikk (1) bekezdésének rendelkezéseivel, mert

Amennyiben a bizonyítékok előadására, csatolására (Pp. 121. szakasz 1. bekezdés c.) pont) a bíróság – bizonyításra irányuló - tájékoztatása (Pp. 3. szakasz 3. bekezdése), illetőleg az alperes ellenkérelmének első tárgyaláson történő előadása (Pp. 139. szakasz) előtt kellene, hogy sor kerüljön, és ennek elmaradása a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítását vonná maga után, a keresetlevél „hiányossága ürügyén” (Pp. 130. szakasz 1. bekezdés g.) pont), abban az esetben a jogban járatlan jogalanyok esetében, - akik nem tudnák azt, **hogy a követelésüknek, milyen tények bizonyításával, és milyen jellegű bizonyítási eszköz felhasználásával szerezhetnek érvényt**, - a bírói úthoz való jog kiüresedne, hiszen a per ezen szakaszában a bíróság tájékoztatásának hiányában, nincsenek abban a helyzetben, hogy meg tudják jelölni a bizonyítékaikat, avagy csatolni tudják a bizonyítékaikat tartalmazó bizonyítási eszközöket, mert még azt sem tudják, hogy mely tényeket kell, és milyen jellegű bizonyítási eszközzel lehet bizonyítani ahhoz, hogy a követelésüknek érvényt szerezzenek, mivel nem lehet azt sem tudni, hogy a bíróság mely tényállításokat itéli olyanoknak amelyek bizonyításra szorulnak, hiszen a T. Kúria által kialakított gyakorlat (továbbiakban: bírói gyakorlat) szerint, a Pp. 3. szakasz (3) bekezdése szerinti bizonyításra vonatkozó tájékoztatási kötelezettség teljesítésére a kereseti kérelem és ellenkérelem előadása után annak keretei között {EH2007.1612} kerülhet sor, amely során konkrétan meg kell jelölni a bíróság által olyan tényállításnak ítélt előadást, amely bizonyításra szorul, a követelés érvényesítése érdekében, továbbá azt is, hogy milyen bizonyítási eszközök állnak a fél rendelkezésére ahhoz, hogy a bizonyítási kötelezettségének eleget tegyen. (Kúria 1/2009. PK vélemény) Továbbá a bíróság azon tények vonatkozásában rendelhet el bizonyítást, amelyek vitatottak (Pp. 1. szakasz) (Pp. 163. szakasz 2. bekezdés) Így amennyiben a bíróság még az előtt a felperest kötelezné a bizonyítékai feltüntetésére, csatolására, mielőtt még maga a bíróság sem tudja azt, hogy mely tényeket vitatja majd esetlegesen az alperes, és **így mely tényeket kell majd bizonyítani a felperesnek**, abban az esetben olyan lehetetlen feltételt állítana az igényét érvényesíteni kívánó felperes elé, amely az igényérvényesítés elvi lehetőségét is kizárná, hiszen a bíróság olyan elvárást támasztana, amelynek lehetetlen lenne eleget tenni, mivel a per ezen szakaszában még a bíróság sem tudja azt, hogy mit kell majd bizonyítani a felperesnek, így fogalmilag kizárt hogy a felperestől el lehessen várni azt hogy a bizonyítékait az alperes ellenkérelmének előterjesztése előtt feltüntesse. **Emiatt az előadottakon túl teljesen feleslegessé is válna annak megkövetelése, hogy a felperes a bizonyítékait tüntesse fel, csatolja a keresetlevelében, mert még ha esetlegesen tudná is csatolni, akkor sem biztos, hogy azokra egyáltalán szükség lenne**, így végképp semmi nem indokolja azt, hogy a bizonyíték feltüntetésének, csatolásának a hiánya, a keresetlevél elutasítását eredményező tényező legyen, {EH2001.545} {BH1989.3.189} (Pp. 130. szakasz 1. bekezdés g.) pont) hiszen csak egy igényérvényesítést megszorító akadálynak minősülne, ha a bizonyíték feltüntetésének, csatolásának hiánya, a keresetlevél „hiányok” miatti elutasítását eredményezhetné, mert a bírói úthoz való jogot indokolatlan, és súlyos korlátozásnak tenné ki az efféle, az eljáró bíróságok által történt jogalkalmazás.

A fentiek miatt amennyiben a bizonyítékok előadásának, csatolásának elmaradása a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontjának alkalmazására vezethetne, abban az esetben feleslegessé válna a bírói út, azon jogalanyok esetén, akik jogban járatlanok, hiszen a bizonyíték megjelölésének, csatolásának hiánya az érdemi bírósági eljárás akadályát jelentené, és számukra sok esetben a bizonyíték feltüntetése, csatolása a per ezen szakaszában lehetetlen lenne, így a peres eljárásban a bizonyítási eljárás is feleslegessé válna, holott annak éppen az a célja, hogy ennek során a tényállást felderítse a bíróság, melyet a bizonyítási eszközökből nyert bizonyítékok alapján tehet meg.

2.) pont

Továbbá a fentiek felül, amennyiben a bíróság, már az alperes ellenkérelmének előterjesztése előtt elvárná azt a felperestől, hogy a keresetlevélben előadottakra nézve a bizonyítékait feltüntesse, vagy csatolja, akkor illetéktelen előnyökhöz juttatná az alperesi pozícióban lévő felet, - **ha és amennyiben a keresetlevél alapján a fentiek (1.) pont) ismeretében egyáltalán a perindítás hatályainak beállítására (Pp. 128. szakasz) sor kerülhetne**, - mivel az alperesi pozícióban lévő személy az ellenkérelmében előadottakat, aszerint adná elő, hogy megítélése szerint a felperes tényállításainak mely részét bizonyítaná a felperes által megjelölt, vagy csatolt bizonyíték, **még akkor is ha a felperes tényállításai maradéktalanul a valóságot fednék és emiatt a Ptk. 4. szakasz (1) bekezdésében írt jóhiszemű eljárás elve mellett, sérülne a fegyveregyenlőség elve, mert az alperes a számára legkedvezőbb előadást tehetné meg a felperes bizonyítékainak ismeretében**, holott, amennyiben csak a felperes keresetlevelében előadottakat, azok bizonyítékai nélkül ismerné meg az alperes, akkor a valóságghú tényállás felderítésének a lehetősége sokkal inkább adott lenne, mert az alperesi pozícióban lévő félnek, lehetősége sem lenne arra, hogy az ellenkérelmében előadottakat, aszerint terjessze elő, hogy a saját személyes megítélése szerint a felperes bizonyítékai mely felperesi állításokat tudják alátámasztani.

Amennyiben az alperes ismerné a felperes bizonyítékait, akkor meg tudná némileg ítélni, hogy a felperes keresetében előadottak mely részét képes alátámasztani a felperes részéről megjelölt, csatolt bizonyíték, így nyilvánvalóan minden olyan felperesi előadást vitatna az alperes, amelyet a saját megítélése szerint a felperes bizonyítékai nem támasztanak alá, így a felperes akit, - túlnyomórészt - a bizonyítási kötelezettség (Pp. 164. szakasz 1. bekezdés) terhel, **kifejezetten előnytelen helyzetbe is kerülhetne sok esetben, főleg akkor, ha jogban járatos személlyel szemben kezdeményez pert.**

A bizonyítási eszközök (Pp. 166. szakasz 1. bekezdés) közül csak a tanúbizonyításra irányuló indítványokat tartja a bíróság zártan kezelve, amennyiben a fél külön lapon jelenti be a tanúk nevét és idézési címét, és azt, hogy mely tények vonatkozásában kívánja meghallgattatni a megjelölt tanúkat, de általában a jogban járatlan fél a keresetlevelében közli a tanúk nevét, idézési címét, és azt, hogy mely tényállítást tudják bizonyítani, mivel a speciális tanúbizonyítás szabályait nem ismeri. Így hasonlóan a tárgyi, illetve okirati bizonyítékokhoz, az alperes az effajta bizonyítási eszközökhöz is hozzájuthat, mely miatt az ezekből nyerhető bizonyítékokat befolyásolni tudja. A keresetlevél kézbesítése után az alperestől sem tagadható meg az iratokba való betekintés, (Pp. 119. szakasz 1. bekezdés) így még akkor is idő előtt hozzájuthatna a bizonyítékokhoz, az ellenkérelmének előterjesztése előtt, ha a bíróság a keresetlevélhez nem csatolná a tárgyi, okirati bizonyítási eszközöket.

Álláspontom szerint, az alperesnek abból, hogy a felperes bizonyítékait nem ismerné meg a keresetlevél kézbesítésével egyidejűleg, nem keletkezne hátránya, és a felperesnek sem keletkezne illetéktelen előnye amiatt, hogy a bizonyítékait csak később terjesztené elő.

Végső soron a bizonyítási eljárás és a személyes meghallgatás válna okafogyottá a fenti esetben, ha a bíróság a bizonyíték feltüntetésének, csatolásának a hiányára a keresetlevél elutasítását eredményező perakadályként tekintene, hiszen a bíróság a Pp. 206. szakasz (1) bekezdése alapján a felek nyilatkozatainak, mint bizonyítási eszközöknek a mérlegelésével is eldöntheti a jogvitát, a valószínűség szintjén alátámasztott tények alapján, {BH+2015.7.315} de a felek személyes előadására már sor sem kerülhetne, ha a bíróság a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontja alapján a keresetlevelet elutasíthatná, holott esetlegesen a személyes meghallgatás során elhangzottak is elegendő bizonyítékként szolgálhatnak az igényérvényesítéshez. Ezen felül a keresetlevélben történő tényállás előadása is már önmagában bizonyítéknak minősül (Pp. 166. szakasz 1. bekezdés) Így figyelemmel a Pp. 3. szakasz (2) bekezdésére a bizonyíték feltüntetésének, csatolásának elmaradásáról nem esetne szó a perindítás hatályának beállta (Pp. 128. szakasz) előtt, mivel a keresetlevélben előadottak már önmagában bizonyító erővel bírnak, és az alperes ellenkérelmének előterjesztéséig a keresetlevélben

történő tényelődáson kívül az előadottakat alátámasztó további bizonyíték feltüntetésére, csatolására a felperest fel sem lehetne hívni, mivel a keresetlevél kézbesítését követően kerülhet sor az alperes ellenkérelmének előterjesztésére, ami után lehet csak a bizonyításra irányuló tájékoztatást megadni, amiből kiderül hogy a felperesnek mit kell, és mivel lehet bizonyítani.

3.) pont

A tisztességes eljárásához való jogom a fentiekén túl súlyosan sérti az, ha nem a törvény által előre meghatározott ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró vesz részt az ügyem elbírálásában, mivel a törvény a bíróság eljárását a törvény szerinti keretek között teszi lehetővé, így az olyan eljárás amely nélkülözi a törvény előírásait, másképp fogalmazva önkényes az már önmagában emiatt nem felel meg a tisztességes eljárásához való jog által támasztott követelményeknek. Azon túl, hogy amennyiben a bíróság dönthet arról, hogy mely jogszabályok mely rendelkezését sérti meg, abban az esetben valójában úgynevezett jogalkotói szerepet vesz át, melynek következtében a hatalommegosztás elvét sérti, hiszen a bíróság a végső soron visszaél a jogalkalmazói szerepével, és a jogalkotó azon rendelkezéseit érvényesíti a jogalkalmazás során, amelyet jónak lát. Mindez összeegyeztethetetlen a tisztességes eljárásához való joggal, hiszen ennek alapvető követelménye, hogy minden rendelkezésnek érvényesülnie kell. (Bsz. 2. szakasz 2. bekezdés) Az eljáró bíróságok egyike sem jelölte meg annak indokát, hogy mi okból kifolyólag szignálta át az igazgatási vezető az ügyet a bíróság másik bírójára, holott a keresetet az igazgatási vezető kezdte el intézni. A törvényes bíróhoz való jogom sérült, és a törvényes bírótól való elvonás megtörtént, mert nyilvánvalóan azért kezdte el az ügyet intézni az igazgatási vezető, hogy önkényes eljárást folytathasson, és mivel igazgatási vezetőként ezt könnyedén megtehetette, meg is tette, valamely a keresetben megjelölt tulajdonságomra tekintettel.

4.) pont

Az eljáró bíróságok, nem jelölték meg azt, hogy **konkrétan miért nem alkalmas** a keresetlevelem az érdemi bírósági eljárásra, és hogy a bizonyítékok feltüntetésének, csatolásának hiánya, miért vezet a kereset idézés kibocsátása nélküli elutasításához a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontja alapján, a jelen eljárásban, így nem adták indokát, hogy miért vált ki más joghatást a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontja, mint jogintézmény esetében az eljáró bíróságok jogalkalmazása folytán, mint a hivatkozott Kúriai eseti döntésekben szereplő jogalanyok esetében, és hogy mi indokolja a kialakult bírói gyakorlat megkerülését a jogvitám során.

Ebből kifolyólag mivel indokot sem, így olyan ésszerű indokot nem jelölt meg sem az első sem a másodfokon eljáró bíróság, arra vonatkozóan, hogy miért nem lehet - bizonyíték feltüntetése, csatolása nélkül - a keresetlevelet érdemben elbírálni, annak ellenére, hogy a döntéshozatalhoz a felek személyének ismerete, a tényállás ismerete, és az érvényesíteni kívánt jog ismerete lett volna szükséges, melyet maradéktalanul elő is adtam, az eljáró bíróságok által sem vitatottan, (Pp. 229. szakasz 1. bekezdés) és ahogy fent is írtam a kereseti előadás önmagában bizonyíték. (Pp. 166. szakasz 1. bekezdés)

Ezen felül arra vonatkozóan sincs indoklás, hogy mi indokolta azt hogy két bíró járjon el az ügyemben.

Így indokok, érvek hiányában egyebekben nincs mód arra, hogy érdemben vitatni tudjam az eljáró bíróságok döntéseit, mivel azoknak indoka nincs és az indokot alátámasztó érv is hiányzik, és „*a semmivel nehezen lehet vitatkozni*” A tisztességes eljárásból adódó követelmény, hogy a bíróságok indokolják döntéseiket, másképp a magasabb bírói fórumok előtt a döntés megtámadása lehetetlenné válik, és a felsőbb bíróságok eljárásának kezdeményezéséhez való jog (bírói úthoz való jog) formálissá válhat.

Mivel indoklást nem tartalmaz a bírói döntések egyike sem, arra vonatkozóan, hogy mi indokolta a keresetlevél „hiányosság” ürügyén történő elutasítását, és miért két bíró járt el az ügyben, így a döntés

önkényességet sugároz, annak ismeretében, hogy a kialakult bírói gyakorlatot vázoltam az eljáró bíróságoknak és azzal ellentétes jogalkalmazás során azt semmibevevő döntés született. A törvény előtti egyenlőség többek között abban nyilvánul meg, hogy a jogintézmények hatásának minden jogalanyra nézve azonos joghatást kell kiváltania. Amennyiben nincs indoka annak, hogy a kialakult bírói gyakorlatot figyelmen kívül hagyja az adott bíróság, abban az esetben sérül az Alaptörvény XV. Cikke (1) bekezdése, továbbá ha egy alapjog vonatkozásában éri az adott jogalanyt hátrány akkor az önkényes megkülönböztetés miatt sérül az emberi méltósághoz való alapjog, (35/1994. (VI. 24.) AB határozat, 13/2004 (IV. 20.) ABH, 9/1990. (IV. 25.) AB határozat) ideértve azt is, hogy a jogintézmények alkalmazása által kiváltott joghatás is ugyanaz legyen, mint más személyek esetén, hacsak nincsenek olyan tények, indokok és érvek, amelyek ésszerűvé teszik azt, hogy egy adott jogalany esetében a bírói úthoz, ekként a tisztességes eljárásához való jog megszorítások alá essen, és egy adott jogintézmény hatása, annak alkalmazásakor eltérő legyen, mint más jogalanyok esetén. **Az indokok nélküli megkülönböztetés miatt - mely abban nyilvánult meg, hogy a bírói úthoz való jogom ekként a tisztességes eljárásához való jogom nem érvényesült, - sérült az emberi méltósághoz való alapjogom is.**

5.) pont

A Pp. 130. szakasz (1) bekezdésében foglalt perakadályok közül a T. Kúria csak az a.) - h.) pont valamelyikének alapján történő elutasítás esetén vizsgálhatja felül a jogerős döntést, így a jogegységesítő szerepének nem tud eleget tenni, mivel ha az alsóbb fokú bíróságok jogkövetkezmény nélkül megkerülhetik a bírói gyakorlatot önkényesen, akkor az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésével összefüggésben jónéhány jogalany esetében sérülhetne a bírói úthoz való jog. A bíróságok az Alaptörvény 28. Cikke szerint az Alaptörvénnyel összhangban kötelesek a jogszabályok alkalmazására, ennél fogva a T. Kúria egy alaptörvénykonform gyakorlatot kialakított, de hiába ha azt már nem vizsgálhatja, hogy az alsóbb fokú bíróságok is követik e azt, amellet hogy ezzel a T. Alkotmánybíróság ügyterhe nő, holott a T. Kúria a tisztességes eljárásához való jog részét képező bírói úthoz való jog gyakorlását megakadályozó Pp. 130. szakasz (1) bekezdése szerinti jogintézmények megfelelő alkalmazását felülvizsgálhatná, **ha lenne erre irányuló rendelkezés.**

Így azok a jogalanyok akiknek a keresetlevelét a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés i.) j.) pontja alapján utasítják el idézés kibocsátása nélkül, már önmagában ésszerűtlen hátrányt szenvednek el (a Kúriai út megvonását) azokhoz képest akiket a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés a.) - h.) pont alapján utasítanak el, mivel utóbbiaknak a T. Kúria eljárását lehetőségük nyílik kezdeményezni, míg az előbbieknél nem.

Ésszerű indoka nincs annak, hogy míg az egyik perakadály alapján történő keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása esetén van lehetőség addig a másik perakadály esetén, annak alapján nincs lehetőség a Kúria eljárását kezdeményezni, mert így a jogalanyok között a jogalkotó különbséget tesz a törvényi rendelkezések által, annak ellenére hogy minden perakadályt képező ok ugyanarra vezet, a bírói úthoz való jog érdemi gyakorlásának meggátolására, igaz hogy a rendelkezések ésszerű okok megléte esetén kívánják meg a keresetlevél idézés kibocsátása nélkül elutasításának szankcióját alkalmazni, de az a fajta különbségtétel ahol mindegyik perakadály ugyanarra (bírói úthoz való jog gyakorlásának korlátozására) vezet, és egyes perakadályok esetén a Kúria eljárásának kezdeményezése kizárt, mivel így azon jogalanyokat, akiknek a keresetlevelét azon perakadályra hivatkozva utasítják el, amelyek esetén a Kúria eljárása kizárt, azokat ésszerűtlen hátrány éri, annál is inkább, mivel a Pp. 130. szakasz (1) bekezdésében foglalt perakadályokat a bíróság jelöli meg, amelyre hivatkozva a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, így például az e.) pont helyett a j.) pontra hivatkozva is elutasíthatja a keresetlevelet, ahogy történt az a jelen eljárásban is.

Továbbá a bíróság számára nincs korlát hogy mennyiszor adhatja vissza a keresetlevelet hiánypótlásra, és minden egyes alkalommal fennáll annak a lehetősége, hogy a j.) pontra hivatkozva elutasít a bíróság. (Pl: nem elegendő példányban adtam be a keresetlevelet) Így mindig tud kieszközölni egy

ürügyet arra hogy a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontja alapján el lehessen utasítani a keresetlevelet.

Álláspontom szerint nem lehet annak ésszerű oka ha Magyarország Legfelsőbb Bírósága nem tudja a jogerős döntést felülvizsgálni, hiszen ezzel a nemzetközi bíróság eljárását is meg lehetne előzni és az ország esetleges Emberi Jogok Európai Bírósága általi elmarasztalását is, hiszen a Kúria eljárása alapvető feltétele az Emberi Jogok Európai Bírósága eljárásának, amennyiben a Kúria eljárása nem kizárt, és a Kúria eljárása orvosolni tudná a problémát amelyet a fél sérelmezne.

Kiskunhalas, 2016. június 5.

:/

